

Jeg vil dernæst ogsaa gøre et Par Bemærkninger for at aabvare imod den Ansættelse, at man skulde henstykke denne Reform til det, man kalder Afslutningen af den storpolitiske Strid. Det er blevet sagt, at det ikke var noget heldigt Tidspunkt nu at stride til denne Reform, det skulde man vente med, til den politiske Strid var endt og til Vidensfabererne havde lagt sig; saa vilde det gaa lettere at komme til en Omordning af Valgkredsene. Det tror jeg nu ikke, man skal gøre. For det første kan jo ingen vide, hvornaar denne politiske Strid ender, uagtet jeg haaber, at den snart skal ende. Men det, som for mig er en vigtigere Betragtning end denne, er, at naar den politiske Strid er endt, kommer der naturligvis andre Strider; det vil aldrig hændte, at politiske Strider udeblive i et konstitutionelt Land, og dersom den nuværende politiske Strid skulde blive afløst — hvad der jo ikke er saa faa Tegn, der tyde paa — af en Interesseskamp, af en Kamp mellem de forskellige Samfundsklasser for gennem Lovgivningsmagten ensidig at fremme deres egne Interesser, saa vil jeg nok spørge, om nogen tror, at man, naar en saadan Tilstand indtraadte, skulde f. Eks. vente, at Landbostanden skulde være tilbøjelig til at gaa ind paa Valgreform, som vare til Købstædernes Fremme eller omvendt. Det tvivler jeg paa. Jeg tror, at det da vil blive vanskeligere at faa en Reform end under den nuværende politiske Strid. Jeg tror derfor, at jeg ogsaa paa dette Punkt kan forsvare Regeringens Standpunkt, at det ingenlunde vil være tilraabeligt at udskyde denne Reform, som Retfærdigheden dog kræver i saa høj en Grad, til et sjernt Tidspunkt. — Jeg vil ikke bestride, at der i de Bemærkninger, det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) gjorde, paa visse Punkter kunde være et eller andet. Det kan maaske være, at den Naade, hvorpaa man har bortkastet Brøderne, paa enkelte Steder har været noget mindre billig mod Kredse. Men alle det ærede Medlems Betæneligheder forslaa ikke noget over for det store Misforhold, som finder Sted nu. Disse Betæneligheder kunne jo dog konsekvent kun føre til enkelte forholdsvis mindre betydelige Ændringer i det foreliggende Lovforslag; men de forslaa ikke til at forsvare eller opretholde saadanne utaalelige Misforhold, som nu finde Sted i Henseende til Valgkredsenes Størrelse. Jeg kan derfor ikke tro andet, end at man vil gøre sig Umage for at fremme denne Sag og finde en Løsning, som kan ophæve den store Uretfærdighed, som nu finder Sted til

Skade navnlig for Kjøbenhavn og enkelte af de større Byer.

Breinholt: Jeg har kun bedt om Ordet, fordi jeg vilde, at der fra den Side af Tinget, hvortil jeg hører, skulde lyde en Stemme, som gik i en anden Retning end de to Stemmer, vi allerede have hørt fra samme Side. Jeg kan fatte mig tort, idet jeg i Hovedsagen og i alt væsentligt kan slutte mig til Udtalelserne fra det ærede 2det Medlem fra 11te Kreds (Th. Nielsen). Over for det ærede Medlem fra Kjøbenhavn ved min høje Side (Magen), der saa stærkt paaviste, hvilket Ansvar Landstinget vilde paadrage sig ved enten at afvise eller henlægge dette Forslag, vil jeg dog sige, at han vist ikke vil være blind for, at Landstinget ogsaa vil have et Ansvar for de ligesaa betænelige som vidt-rækkende Følger, dette Forslags Vedtagelse og Ophøjelse til Lov utvivlsomt vil føre med sig. Naar det ærede Medlem med Hensyn til Ansvaret særlig henviste til Grundlovens udtrykkelige Bestemmelse, og sagde, at det næsten vilde være Grundlovsbrud, hvis man ikke fulgte den af ham anviste Vej, skal jeg dog sige, at mig forekommer det, at man derved vilde gøre et større og stærkere Brud paa Grundlovens sande Ånd og Mening end det Brud, som ganske vist vilde ske paa Grundlovens Bogstav, hvis man ikke fulgte ham; thi det er jo dog givet, at da den gennemsete Grundlov blev givet, fattedes det numeriske Styrkeforhold mellem de to Ting som Forholdet mellem 66 og 102. Man vil nu gøre det ene af disse Tal flydende og det andet Tal fast. Ganske vist blev kun det ene Tal, 66 for Landstingets Vedkommende, udtrykkelig fastslaaet i Grundlovens § 34; men det andet Tal blev tydelig nok fastslaaet gennem den Bestemmelse, som findes i § 32 om, at Forholdet skulde være som 1 til 16,000 Indvaanere. At det var den egentlige Mening, at dette Styrkeforhold skulde vedvare, forekommer mig at fremgaa tydeligt og klart deraf, at den gamle Grundlov havde Forholdet 1 til 14,000; men da Befolkningen paa Grundlovsrevisionens Tid var tiltaget, rykkede man Tallet op fra 14,000 til 16,000, fordi der netop derved fremkom et saadant Antal, 102, Medlemmer af Folketinget, som man ønskede, dette skulde have, og hvorigennem man bevarede det oprindelige paaantatte numeriske Styrkeforhold mellem de to Ting. Jeg vil derfor for mit Vedkommende være tilbøjelig til bestemt og klart at afvise ethvert Forsøg paa at forrykke det oprindelige numeriske Styrkeforhold mellem Tingene, der har bestaaet saa længe, og jeg kan ikke tro andet, end at den modsatte Frem-